

Tura, 1910. március 5. – Bp., 1982. augusztus 17.

Apja napszámos, mezőgazdasági cseléd volt. Hat elemiit végzett, majd a BSZKRT alkalmazottja lett. Előbb váltóőr volt, 1936-tól 1944-ig villamoskocsi-kocsivezető. 1930-ban a Villamos és HÉV Alkalmazottak Szakszervezete tagja lett, 1937-től KV tag. 1930-tól tagja a Szociáldemokrata Pártnak. 1942-ben letartóztatták, hat hónapra ítélték, majd rendőri felügyelet alá került. 1945-től munkahelyén forgalmi tisztt, 1945. januárban a BSZKRT Szép Ilona telepén üzemi bizottság tagja, majd elnökhelyettese. Egyidejűleg az MKP II. ker. pártbizottság üzemszervezője, a XII. kerületi Nemzeti Bizottság tagja. 1947-től MKP BSZKRT üzemi szervezet káderese, majd az MKP III. kerületi bizottság titkára. Pártutasításra került a honvédséghez, ezredesi rendfokozatban. 1949-50-ban Moszkvában katonai akadémiát végzett. Hazatérte után az Országos Légvédelmi Parancsnokság parancsnok helyettese, majd parancsnoka. 1950. november 7-étől a Magyar Néphadsereg vezérkari főnöke. 1953. július 4-én az első Nagy Imre kormány honvédelmi miniszter lett, vezérezredesi rangot kapott. 1951. március 1-jén az MDP KV póttagjának, 1953. június 28-án az MDP KV tagjának választották, amelyben 1956. október 28-ig megtartotta tagságát. Az 1949. május 15-én megrendezett választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront országos listáján indult, pótképviselő lett. Behívására 1950. május 8.-án került sor. 1953. május 17-étől Fejér megyéből került be a törvényhozásba. Mandátumáról 1957. május 9-én lemondott. Az 1956-os forradalom alatt, október 27-én leváltották. A Szovjetunióba menekült. Előbb tartalékkállományba helyezték, majd második visszatérése után, 1958. szeptemberében kizárták az MSZMP-ből, 1959-ben katonai rangjától megfosztották. Régi munkahelyére, a Fővárosi Villamosvasúthoz került vissza, előbb remízigazgató volt, majd a balesetelhárítási-osztály vezetője lett.